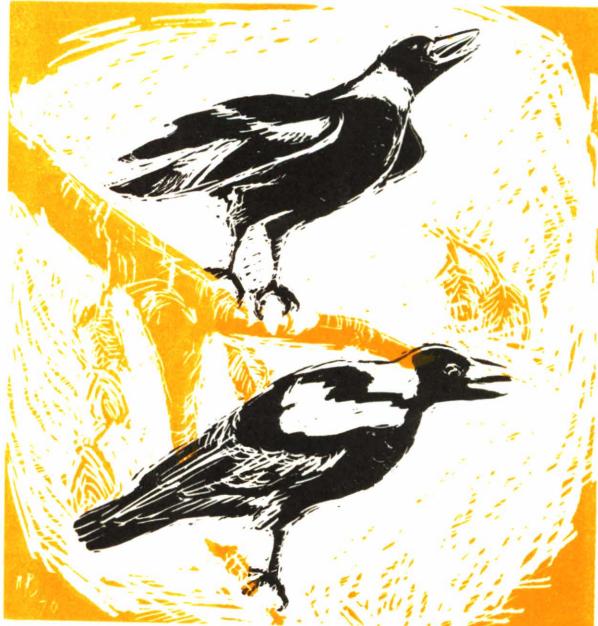

Пилип Вакуленко

мої
австралійські
сороки

Пилип Вакуленко

автор

МОЇ
АВСТРАЛІЙСЬКІ
СОРОКИ

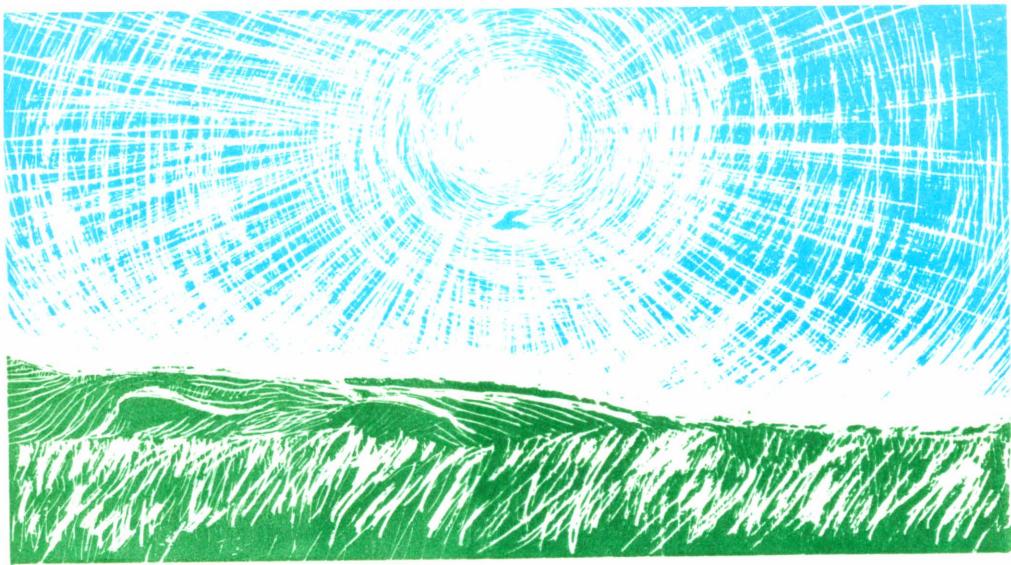

Пилип Вакуленко

МОЇ
АВСТРАЛІЙСЬКІ
СОРОКИ

АДЕЛАЇДА – 1970

З синього неба, понад полями,
ранньою весною лунає весела пісня. Вона
то завмирає, то сильнішає і, перемішавшись
з вітром, доноситься до мене болюче зна-
йомою мелодією.

Я слухаю, дивуюся. Немає сумніву: це жайво-
ронок зустрічає весну!

Примруживши очі, шукаю його в голубих
просторах. Але він-лише цятка. І чую його
пісню, як вона розноситься, гойдається в недо-
сяжній висоті. Сонце сліпить очі, його годі
побачити!

Раптом пісня вривається і жайворонок
грудкою падає з неба. Над самою землею,
розправивши крила, він швидко зникає в
високій зеленій траві. Але незабаром пісня
народжується знов. Десь там, за горою, ін-
ший жайворонок починає свою срібну ме-
лодію і вона несеється понад зеленими ла-
нами гень, аж до самого моря. І затаївши
дух, слухають пісню одвічні евкаліпти,
замріяні гори та сонячні простори.

Несподівано, раптово, у веселу пісню
врізається пронизливий крик малого со-
роченяти: - Пі, пі, пі, пі !

Його крик підхоплює друге сороченя.
На самому кінці розлогої вітки евкаліпта
гойдається гніздо. Сірі головки, з велики-

ми розкритими дзьобами виглядають з гнізда, домагаючись їжі.

Старі сороки-батько й мати-сновигають ввесь час то з поля до гнізда, то з гнізда в долину, шукаючи поживу для малят. Час від часу крик малих сороченят переривається якимось дивним белькотанням, як мати чи батько запихають їм поживу в сame горло. Але задовольнити їхній голод батькам нелегко. Тоді старі сороки прилі-

тають під нашу хату, під вікно, сподіваючись поживи.

Це вже третю сорочу сім'ю ми вигодовуємо хлібом та іншими залишками, які ми старанно зберігаємо для них. Набравши повні дзьоби хліба, вони відлітають до гнізда годувати своїх малят.

Нас не було пару тижнів на дачі. Щойно ми приїхали і ще не встигли розпакуватися, як в гості прилетіла вся сороча сім'я. Вони, мабуть, були дуже голодні, бо сміливо підійшли до самих дверей і, чекаючи їжі, позирали догори одним оком, смішно повертаючи голови вбік. А малята пищали на повний голос, ні на мить не закриваючи дзьобів. Довелося полищити все і шукати в пакунках хліб. Накришивши повну жменю хліба, кидаю їм під самі ноги. Старі сороки відразу почали годувати малят, запихаючи їм великі куски хліба у саме горло. Мені аж боязько було дивитися! Думав,

що яке ще задавиться, не здолавши вели-
кого куска хліба.

Смішні молоді сороченята. Майже того
 самого росту, що й старі, лише тонші, вони
 незграбно походжали, підпираючи себе
 для певності хвостами. Їхнє пір'я було ще
 сірим там, де в старих сорок було білим.
 Вони ще не знали страху і підходили до
 мене зовсім близько, але не наважувалися

брати хліб з руки.

Я не міг налюбуватися сорою сім'єю і, спостерігаючи їх, зауважив, що й сороки уболівають за своїми малятами, як люди за дітьми. Старі сороки, не дивлячись що самі були голодні, спершу годували малят. Задовольнивши їхній апетит, потім їли самі. Малята-а їх було троє-стояли біля хліба і не думали їсти. Лише безу-

пинку кричали і чекали, щоб батьки їх годували. Я помітив, як старі сороки, наївшись досхочу, почали ховати залишки попід кущами та в траві. Закінчивши вечерю, сороча сім'я відлетіла геть.

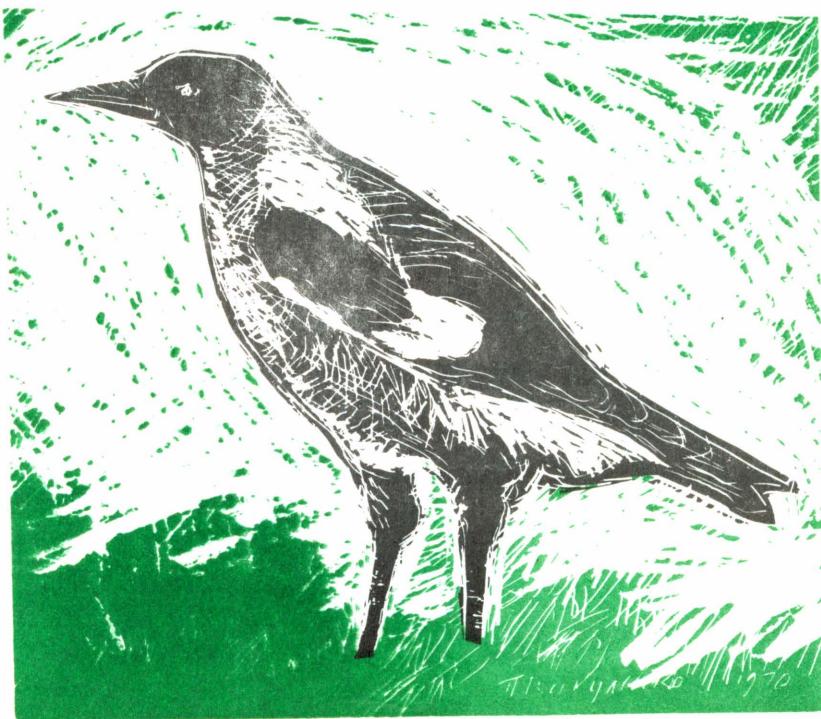

Рано вранці, лише благословилося на світ, мене пробудили знайомі пискливі голоси: -Пі, пі, пі, пі !

Сороча сім'я встала рано і шукала поживи. Батьки походжали, підбираючи вчорашні залишки, а троє молодих сороченят не відставали від них ані на

кrok. Гармідер страшний!

Я швидко вискочив із ліжка і побіг у кухню по хліб, щоб утихомирити малят. Їхній крик незабаром розбудить всіх у хаті! Побачивши мене з хлібом, сороки підійшли до дверей і чекали. Але одне маля ніяк не вгавало і дальше кричало щодуху. І раптом мені довелося бачити

домашню сорочу сварку. Одному з батьків, мабуть ввірвався терпець, і він клюнув маля так, що те перевернулося догори ногами. Воно лежало, розправивши крила і боялося поворухнутися. Але як батько відійшов геть, воно встало, обтрусилося і більш не кричало. Після цього, сніданок проходив більш-менш спокійно. Лише час від часу було чути тихе по-пискування одного з сороченят.

**Мистецьке оформлення,
набір та друк автора**

